

[Aksel Møller.]

på hvilken måde dens antydninger skal forstås. Der står bl. a. om forsvarspolitikken:

„Der vil derfor kun blive tale om at foretage strengt påkrævede nyanskaffelser og absolut nødvendig vedligeholdelse af materielbeholdninger.“

Ja, men det kan jo ingen have noget imod. Findes der nogen regering, der på noget tidspunkt ikke har villet føre en politik på dette område, som svarede til disse ord: det strengt påkrævede og det absolut nødvendige? Jeg for mit vedkommende ser ikke, at der heri er nogen tilkendegivelse, som oppositionen i folketinget kan udlede regeringens fremtidige politik af. Men så siges det også, at regeringen er af den opfattelse, at den påkrævede revision af forsvarrets ordning bør gennemføres i dette folketingsår både af hensyn til opnåelse af en mere rationel ordning og med henblik på en begrænsning af udgifterne.

For så vidt angår regeringens ønske om at få forsvarsrevisionen gennemført nu, kan jeg på mit partis vegne erklære, at vi i forsvarsudvalget og andre steder, hvor sagen kommer under vor bedømmelse, og hvor der kaldes på vort medarbejderskab, vil støtte tanken om, at forsvarsrevisionen gennemføres. Der er ingen tvivl om, at med den udvikling, man har været igennem, er det naturligt og rigtigt, at man så hurtigt som muligt får lejlighed til at formulere Danmarks kommende forsvarsordning. Vi vil imidlertid gøre vort arbejde ikke ud fra den betragtning, at det er et økonomisk problem — og der er i åbningstalen en antydning af, at det er det for regeringen — men ud fra den betragtning, om den forsvarsordning, der vil blive gennemført, er i stand til at dække den udenrigspolitik, landet fører. Der er kun mening i dansk forsvarspolitik efter vor deltagelse i Atlantpagten, hvis Danmark udgør et led i pagtens forsvarssystem. Er den udenrigspolitiske dækning i orden for en sådan lovgivning, vil vi for vort vedkommende kunne bidrage til den, og for mit partis skyld må den gerne koste mindre end den nuværende, naturligvis, hvis den altså klarer det, der er det afgørende, hvis der er den mening i det, som der skal være, at den er et effek-

tivt middel for Danmarks udenrigspolitik.

I det hele taget vil vi, og dette være sagt også i forbindelse med andre problemer, som vi i dette år kommer til at stå over for, fra konservativ side af al vor evne modarbejde, at man falder tilbage til tilstandene før anden verdenskrig. Tiden før anden verdenskrig var en tid med kold krig i Europa; hvert enkelt land prøvede på at redde sig og sig alene, samarbejdet havde ingen virkelig kraft.

Nu er det så karakteristisk for tiden efter anden verdenskrig, at betydningen af samarbejdet mellem folkene er stadig stigende. Vor deltagelse i Atlantpagten er således et af udslagene af denne samarbejds-politik, denne forståelse af, at man i Vesteuropa ikke længere kan være sig selv nok. Nu går det imidlertid videre end til at være et samarbejde mod de destruktive kræfter i teknikken, nu er det et samarbejde om at udnytte også de opbyggende kræfter i teknikken, en erkendelse af, at under automatiseringen og under atomkraftens fredelige udnyttelse er de europæiske markeder taget i gammeldags forstand hver for sig ikke tilstrækkelige til, at mennesket kan få det fulde udbytte af de mægtige muligheder, som den nye teknik skaber. Det er i dag ikke et spørgsmål for mig om, hvorvidt vi skal samarbejde i Europa eller ej, det er et spørgsmål om, med hvem og under hvilke former vi skal samarbejde.

Den højtærede økonomiminister, som altid fælder stærke domme, har fundet det ansvarsløst at kræve Danmarks tilslutning til de seks lande. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Straks, som det ærede medlem gjorde!). Den højtærede økonomiminister mener, at det kun er straks. Det er for mig et spørgsmål, hvad det udtryk dækker, når det kommer til stykket. Den højtærede økonomiminister kan næppe føle sig helt sikker på, at han ikke meget straks kan blive nødt til at tage stilling til dette problem. Med den udvikling, der er i forhandlingerne i øjeblikket, og den fart, hvormed ratifikationen har fundet sted af de seks landes pagt, tror jeg, at problemet i hvert fald hurtigere bliver aktuelt for os, end vi egentlig havde ventet. Jeg ved ikke, om den højtærede økonomiminister tør benægte, at han selv kan komme til det samme resul-